

[Poul Møller.]

æren. Vi må i hvert fald sige, at regeringspartierne har medvirket til, at rigsdagens skattepolitik i de sidste 2—3 år har fået et socialt sigte herigennem, så at man ikke kan sige, at der har været en asocial politik i den skattelovgivning, som er gennemført her på rigsdagen, som har haft regeringen til initiativtager for de fleste loves vedkommende, og som regeringen har taget medansvaret for.

Bertel Dahlgaard: Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for den forhandlingsvillighed, som jeg synes hans udtalelser gav udtryk for. Efter denne behandling nærmer jeg mig egentlig i sindstilstand til det ærede medlem hr. H. C. Hansen; jeg begynder at se lyst på tilværelsen med henblik på de kommende forhandlinger. Det er nok muligt, at vi ved fælles anstrengelser kan få det hevet i land.

Jeg har ikke væsentligt mere at sige til finansministeren. Med hensyn til militæruddgifterne på det kommende budget ved jeg ikke, hvad finansministeren regner med. Når jeg sagde 1 100 mill., kr. var det, fordi jeg havde lagt driftregnskabet 756 mill. kr. til de ekstraordinære 350 mill. kr.; men det kan vi jo se nærmere på.

Der var en bemærkning af finansministeren, som jeg synes egentlig var så sød. Han brugte det udtryk for trøst med hensyn til skatterne, at man måtte erkende, at selve stigningen i skatterne var aftagende. Ja, det må jeg erkende; det er den. Jeg vil også sige, at hvis stigningen fortsatte i samme grad med 700 mill. kr. om året, var det et uhyggeligt perspektiv at se frem til.

I denne forbindelse vil jeg gerne understrege det tal, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen nævnte overfor det ærede medlem hr. Poul Møller. Jeg synes alligevel, det er ganske praktisk at få understreget her i tinget, hvad vist de færreste tænker på, at samtlige skatter, stats- og kommunale skatter, i øjeblikket beslaglægger op imod $\frac{1}{4}$ af hele nationalindtægten. Det synes jeg også giver os grund til at tænke os lidt om.

Det ærede medlem hr. Gregersen fremsatte en række betragtninger, der, såvidt jeg kunne høre, hverken direkte eller indirekte berørte forslagene her. Ærlig talt, det gør mig egentlig ondt at høre, at det ærede

medlem, der ellers er en så rar mand, kan få sig selv til her i salen at fremsætte en sådan samling småstrikket demagogi. Det er helt urimeligt, og der kan ikke være tale om at gå ind på alt det; men da det ærede medlem direkte angreb det radikale parti på et bestemt punkt, må jeg sige et par ord derom. Jeg forstod ham sådan, at han angreb os, fordi vi kunne tænke os at anvende en del af Marshallpengene til udlån til disse produktive formål, som man kender, og det ærede medlem gav virkelig udtryk for den tanke, at i det lange løb måtte det betyde nye skatter. Ja, men, ærede medlem, det er begrebsforvirring: Et udlån af disse penge, som anvendes til fremme af nye produktioner, betyder øget varefrembringelse, øget konkurrenceevne og dermed også nye eksportmuligheder og medfører iøvrigt på længere sigt som indirekte virkninger også muligheder for lavere skatter, hvad al fremme af produktion skaber mulighed for. Det kan imidlertid ikke nytte at tale om det, for retsforbundet mener faktisk ikke, at samfundsmagten overhovedet kan handle på det økonomiske område på en sådan måde, at både samfundet og den enkelte vinder derved og derfor også den almindelige velstand kan fremmes derved. Med retsforbundets nuværende sammensætning fjerner man sig mere og mere fra de almene demokratiske synspunkter, som forener de vesteuropæiske demokratier i de forskellige lande.

Det mest prægnante udtryk derfor fik vi under en ejendommelig form for en 14 dages tid siden under forhandlingerne i Nordisk Råd, hvorunder det ærede medlem hr. Viggo Starcke fremsatte følgende udtalelse:

„Selve begrebet social tryghed tror jeg ikke på, og jeg ønsker det ikke. Jeg ser nemlig sådan på det, at tryghed og frihed er uforenelige; man kan ikke opnå social tryghed uden at prisgive friheden.“

Jeg må sige, at det var rene ord for pengene. Det var, som i et glimt sløret gled til side og alt det slørede forsvandt og vi så trækkene ganske klare. Der bredte sig en stille undren i den nordiske forsamling, og det var næsten pinligt, da et medlem af det svenske bondeforbund stod op og ganske stille gav udtryk for sin forundring. Efter min opfattelse, sagde han, hører disse begreber, frihed og tryghed, sammen. De